

[Axel Ivan Petersen.]

som ikke er i stand dertil på grund af børnetallet eller en lille indtægt eller begge dele, må hjælpes. Det var det, statsministeren gav udtryk for i åbningstalen, da han brugte den vending, at boligsikringsordningen ud fra sociale synspunkter vil give tilskud til familier og pensionister, som ikke har mulighed for uden disse tilskud at bo forsvarligt.

Boligsikringsordningens tilskud hviler på en huslejerelation, d. v. s. forholdet mellem husstandsindkomsten og boligudgiften, således at der fastsættes et vist grænsebeløb for lejen, som det må anses for rimeligt at den pågældende selv udreder, i en forsvarlig bolig efter visse kriterier under hensyn til familiens størrelse. Såfremt denne grænse overskrides på grund af husstandsindkomstens ringhed eller familiens størrelse, må samfundet træde til og hjælpe den pågældende, og de regler, hvorefter dette kan ske, er det, lovforslaget indeholder.

Det er ikke muligt — og tiden tillader det heller ikke — ved en førstebehandling at komme nærmere ind på de tilskuds-satser, lovforslaget indeholder. Visse blade kunne jo, endnu inden forslag var fremsat, udtale, at tilskuddene er for små. En vurdering heraf må foregå i boligudvalget, bygget op på nærmere beregninger i konkrete eksempler, og først når dette er overstået, kan vi tage endelig stilling til satsene. Men i princippet kan vi som sagt give tilslutning også til dette lovforslag, så meget desto mere som vi mener, at vi ved ikke fortsat at give tilskud til dem, der ikke har sådanne tilskud behov, bedre kan hjælpe dem, der trænger til at få en forsvarlig bolig.

Over for begge lovforslag kan vi tilsige vor velvillige indstilling, men vi må med hensyn til enkeltheder forbeholde os vor stilling i udvalget — jeg går ud fra, at den højtærede formand vil foreslå, at disse to lovforslag henvises til boligudvalget.

Guldberg: Jeg vil gerne komme med nogle generelle bemærkninger under ét om de to lovforslag, der nu er til behandling, idet vi, selv om enkelte ting måske endnu står tilbage, så dog ved disse lovforslag får en slags afrunding af det samlede hele, som boligforliget betød, og det er vel først nu,

man begynder at kunne få et samlet overblik over forliget. Både lovforslaget om boligsikring — og dermed boligstøtteproblemerne — og forslaget om de sociale boligselskabers stilling og landsbyggefonden står jo i meget nøje forbindelse med den lov om rentesikringsordning, vi allerede har gennemført, idet de tilsammen, kan man sige, danner hovedreglerne for den kommende tids boligstøtte og for det sociale boligbyggeris stilling.

Om boligsikringsforslaget vil jeg gerne sige, at vi er tilfreds med det princip, det hviler på: at man kan få afskaffet en hel række mere eller mindre hensigtsmæssige støtteordninger, som er vokset op igennem tiden, og hvorefter støtten i nogle tilfælde har været ydet til personer, familier, medens den i andre i virkeligheden snarere er ydet til ejendommene med det resultat, vi alle kender, at man efterhånden har en del af boligstøtten placeret steder, hvor der ikke er så meget brug for den, fordi indtægtsforholdene har forbedret sig, medens man til gengæld ikke har kunnet reservere en passende del dér, hvor behovet virkelig var størst. Selve det princip, at den fremtidige støtte bliver beregnet ud fra et forhold mellem husstandens indtægt og huslejens størrelse, må vi derfor betegne som noget tilfredsstillende — ja, man kan vel egentlig sige et næsten nødvendigt princip, for så længe vi har så mærkværdige forhold på boligmarkedet, at priserne på lejligheder og boliger, der praktisk talt er ens, kan være så forskellige, som de er, må begge dele med. Men jeg minder om — hvad vi jo allerede har sagt nogle gange, også under de forhandlinger, der førte til denne aftale — at vi på et par punkter har nogle principielle indvendinger, ikke mod princippet, men mod den måde, man har tænkt sig at udforme det på. Hvad den første indvending angår, har vi — så vidt jeg kan se — fået imødekommet vort ønske, nemlig at en sådan støtteordning naturligvis — og det tror jeg i og for sig der er enighed om — må udformes efter sociale hensyn, og at det må være hovedformålet at sikre den støtte til de lave indkomster, til de børnerige familier og invaliderne, og således at aftrapningen af støtten — den faldende støtte, der kommer med stigende indtægter — må ske forholdsvis hurtigt, sådan at vi ikke